

[Inge Fischer Møller]

inden for de forskellige sektorer, der vedrører ældreforsorgen, og med de medarbejdere, som ingen uddannelse har. Det er vigtigt, at hjemmehjælperne har en tidssvarende uddannelse, fordi de skal være en slags bindeled mellem forvaltningen og pensionisterne, men det er også vigtigt, at alle andre medarbejdere får en tidssvarende uddannelse.

Derfor vil jeg spørge ministeren om to ting: er det med vilje, at man slet ikke har nævnt betænkningen om EFG-uddannelserne på det sociale og sundhedsmæssige område, eller er det en forglemmelse?

Den anden ting: er der nogle meget faste regler for, hvilke opgaver hjemmehjælperne kan påtage sig? Kunne man ikke forestille sig noget nytænkning på dette område og sige, at i stedet for nogle faste regler for, hvad hjemmehjælperen skal foretage sig, så lempes vi lidt. Vi har jo snakket noget om forsøgsordninger, og det har vi selv som parti været med til at starte, og det er vi enige i. Men kunne man ikke forestille sig, at det ville være en god idé, hvis hjemmehjælperen i højere grad kunne bruge noget af sin tid til at tale med pensionisten og prøve at finde ud af, hvad pensionisten selv kan klare, og hvad pensionisten ikke kan klare, så man i samarbejde kunne finde ud af, hvordan pensionisten så bliver selvhjulpne? Jeg ved godt, det er noget nyt, men jeg synes, det ville være værd at overveje.

Det er helt klart, at når det drejer sig om socialpolitik og forsøgsordninger, vil alt nyt, som man ikke på forhånd har et bevis for er sikkert, skabe angst og usikkerhed. Jeg vil meget appellere til, at vi under de forsøgsordninger – vi har jo allerede noget erfaringsmateriale – vi sætter i gang, informerer de borgere, der er implicerede i ordningen, så vi ikke skaber ubegrundet angst og frygt, så de er klar over, hvad det er, de går ind i.

Jeg havde lyst til at sige meget mere, men der bliver jo heldigvis flere omgange. Det er dog efter min vurdering lidt underligt, at ministeren i redegørelsen ikke har konkretiseret en del af de meget konstruktive forslag, som ældrekommisionen er kommet med. Måske har ministeren allerede nu et svar på, hvad årsagen er, men jeg synes, det havde været godt, hvis man havde sagt, hvad årsagen var til, at man ikke havde taget det op til debat. Måske hænger det sammen med det, jeg skal sige afslutningsvis: at ministeren har bebud-

det, at man vil indkalde til en konference, og det er jo selvfølgelig godt.

Jeg ville synes, det havde været mægtig godt, hvis vi havde haft den konference før debatten her i dag, så havde vi måske i højere grad vidst, hvor vi havde haft hinanden, og i højere grad fået det, man kan kalde for en frugtbar diskussion, og måske undgået konfrontationer, som vi af og til oplever, når det drejer sig om socialpolitik, men jeg vil håbe, at dette må munde ud i noget meget konstruktivt til fordel for de ældre i vort samfund.

Lizzie Lichtenberg (KF):

Denne debat i dag drejer sig om nationens grænende tindinger, en af det moderne samfunds store, verdensomspændende sociale udfordringer; det drejer sig om livet og fremtiden for os alle.

Hovedopgaven i ældrepolitikken nu er at formulere en langsigtet strategi for den ældrepolitiske udvikling. Jeg vil gerne takke socialministeren for den konstruktive redegørelse om en bedre og mere sammenhængende ældrepolitik, der er til folketingets behandling i dag.

Vi har jo tradition for, at lovgivning vedrørende vore ældre hviler på et bredt politisk grundlag i folketinget, en tradition, jeg håber bliver videreført, når det gælder om at opnå reelle resultater i den kommende lovgivning om den ældre generations forhold. Resultaterne bliver stærkest, når de hviler på en tydelig og stærk linje, som et stort flertal i folketinget står bag.

Et sporskifte i dansk ældrepolitik er på vej, snarere i konsekvens af end på trods af samfundets økonomiske krise, der nødvendiggør et brud med vaneforestillinger og kalder på omtanke og fantasi i ressourcernes udnyttelse. Der bliver flere ældre over 80 år, der traditionelt har haft størst behov for offentlig bistand, der ofte har været tilbudt efter behov, vi har troet pensionisterne har haft.

Ældrekommisionens beregning af det offentliges udgifter viser, at ved at anvende de samme midler til at løse opgaverne omkring de ældre, f.eks. plejehjem, hjemmehjælp m.v. med uændret standard, vil disse være 7-9 mia kr. større i 1990 end i 1980. Forøgelsen svarer i størrelsesordenen til de samlede udgif-